

Osa 4/13: Iltamia ja seuroja

Vanha seurantalo, jonka turistit oli ristinheet Riemuliiteriksi taikka Hikiliiteriksi, heitti olemasta, ko Kurkkion Vertti osti sen ja teki polttopuiksi.

Siinähän oli pietty kevätaikoina tansia. Ei siinä varhmaan kovin isoja tansikuvioita pystyny tekheen, oli se sevverran pieni pytinki. Mutta ei se tainu olla niin väliksikhän, mie piän, että tärkeintä oli päästä lähele toista. Taisi siinä kyllä samala päästä lähele monta muutaki.

Aina läheskhän kaikki ei mahtunheet sisäle. Joku väitti, että ko huusi "poliisi tullee", talo tyhjeni hetkessä ja uuet tansaajat pääsit sisäle. Tiä sitte, onko tuo tosi.

Mutta ko palstan nimi on Mie ja matkailu, niin häätyy kertoa, mitä itte muistaa eikä sitä mitä muistaa kuuhleensa.

Siinä vaihheessa, ko meiläki alko majothuun linjaautoporukoita, niin pirtistä tehthiin ainaki yhtenä iltana ruokailun jälkheen illanviettopaikka.

Lapinkaste oli suosittu ohjelmanumero jo silloin. Kaukhaan Lylyn saki oli meilä ensimäinen, joka kasteiltoja järjesti. Ylheensä kastheen sait porukan ensikertalaiset. Siinä oli samoja elementtiä, joista Uuttu-Kalle jalosti myöhemin maan- ja mailmankuulut kasteseremoniansa.

Ylheensä kastheen saahneen tunnisti ainaki vielä seuraavana päivänä nokisesta naamasta. Sitä en tiiä, kuinka nokiset olit tyynynpääliset, ko siihen aikhaan ihmisillä olit omat liinavaatheet matkassa.

Muukki porukat järjestit ainaki yhet iltamat viikon aikana. Useasti sakissa oli pari hyvvää essiintyjjää, oli soittajia, laulajia ja ronikantekijöitä.

Jossaki vaihheessa meilä alko majothuun yhtenä viikkona Kansan Raamattuseuran järjestämä saki. Silloin meän pirtissä olit jonku pituset seurat jokhaisena iltana.

Sielä piti sitte talonväenki istua nököttää kuulemassa sannaa, vaikka olis saattanu olla muutaki tekemistä.

Mulla on jääny erityisesti miehleen yks ilta. Silloin jossaki – olisko ollu vielä se vanha Riemuliiteri eli olisko ollut Riihelä – näytethiin Pekka ja Pätkä -elokuva. Mie olisin tietenki halunu päästä kathoon, mutta eihän se käyny, ko kotona olit seurat.

Niin paljon se otti päähän, että ko en päässy elokuvhin, en jääny seuhroinkhaan. Pistin vaatheet pääle ja kuljailin seuroitten ajan jossaki ulkona.

Kari Kaulasen pakinasarja ilmestyy kevään Kuukkeleissa.

20 kertaa vuodessa matkailusesongin rytmissä, keväällä viikoittain, painos 11 500 -18 500 lehteä.

Yli 100 ilmaisjakelupistettä, tilattavissa osoitteellisena!